

СЕВЕРНО СИЯНИЕ

Стозвучний рев на битката вседневна
не стихва в снежните поля.

И върху бледите чела
Смъртта чертай, развихрена и гневна,
зловещия си жертвен знак.

А вихрите сред степите безбрежни
отбрулят жълтите листа,
забравени от есента,
и, разпиляли кждри белеснежни,
ридаят в ледения мрак.

Но стъпват твърдо легиони горди
по своя буреносен път;
над тех шрапнелите мжлвят
заканите на обезличени орди,
прокълнати пред бащин праг.

А всички страдащи и морни братя,
осждени на вечен гнет,
от рухващия стари свет,
целуват с трепет стъпките им святи,
вбраздени в кървавия сняг.

